

Sygn. akt XI W 5090/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokółant A. U.

w obecności oskarżyciela publicznego.....

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2015 roku w Warszawie

sprawy przeciwko **M. H.**

synowi R. i A.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

I w dniu 01 czerwca 2014 roku ok. godz. 17.10 w W. przy (...) w sklepie (...) CH A. dokonał kradzieży mienia o łącznej wartości 75,80 zł na szkodę w/w sklepu

to jest o wykroczenie z art. 119§1 kw

oraz o to, że

II w dniu 01 czerwca 2014 roku ok. godz. 17.10 w W. przy Al. (...) w sklepie (...) CH A. dokonał kradzieży mienia o łącznej wartości 285,97 zł na szkodę w/w sklepu

to jest o wykroczenie z art. 119§1 kw

orzeka

I obwinionego **M. H.** uznaje za winnego dokonania zarzucanych mu czynów z tym, że ustala, że ze sklepu (...) obwiniony ukradł ozdoby do dekoracji, farbę akrylową brązową, nożyce do pretów i zestaw trzech noży, zaś ze sklepu (...) spodnie N., czapkę i skarpety marki A., które to czyny stanowią wykroczenia z art. 119 § 1 kw i za to na podstawie art. 119§1 kw w z zw. z art. 19 kw w zw. z art. 9§2 kw wymierza obwinionemu łącznie karę 15 (piętnaście) dni aresztu;

II na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 624 § 1 kpk zwalnia obwinionego w całości od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt XI W 5090/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 01.06.2014 r. A. S., pracownik ochrony zatrudniony w (...), pełniła obowiązki służbowe w sklepie (...) znajdującym się w C.H. A. przy Al. (...) w W.. Wówczas, ok. godziny 17:00 obserwując zachowanie klientów sklepu

za pomocą monitoringu wizyjnego zauważyła szczupłego mężczyznę w wieku ok. 30 lat, mogącego mierzyć ok. 175 cm wzrostu, ubranego w czarną bluzę oraz czarne spodnie, który wzbudził jej podejrzenia, w związku z czym podjęła obserwację klienta. Obserwowany poszedł do działu z artykułami dekoracyjnymi, gdzie spotkał kobietę. Po chwili kobieta ta zasłoniła klienta, który wyjął z koszyka towar i schował do podręcznej torby. Później obserwowane osoby przeszły na drugą stronę alejki, po czym ukryły się kucając. Następnie obserwowany mężczyzna schował do swojej torby pozostały towar znajdujący się w sklepowym koszyku. Opisani klienci udali się następnie do w stronę wyjścia znajdującego się przy dziale z artykułami budowlanymi. Obserwująca zdarzenie pracownica agencji ochrony wraz z kierownikiem zmiany ujęła osoby, które znajdowały się już na parkingu, po czym poprosiła o przejście do pokoju służbowego, jednocześnie dzwoniąc pod numer alarmowy 997. W czasie oczekiwania na przyjazd patrolu Policji, ujęty mężczyzna zerwał z zabranej ze sklepu czapki metkę i wyrzucił ją do kosza.

/dowód: zeznania A. S. k. 23v-24, 67/

Ujęci zostali wylegitymowani przez funkcjonariuszy Policji. Ustalono wówczas, iż mężczyzną widocznym wcześniej na monitoringu wizyjnym był M. H., natomiast towarzysząca mu kobieta – E. K.. Po dokonaniu kontroli torby M. H. przez funkcjonariuszy Policji zostały ujawnione przedmioty należące do sklepu (...): paczka ozdób do dekoracji (cena: 22 złote), puszka farby akrylowej brązowej 40 ml (cena: 8,90 złotych), nożyce do prętów (cena: 19,90 złotych), zestaw trzech noży (cena: 25 złotych). W toku czynności odnaleziono także przedmioty mogące należeć do sklepu (...): skarpetki (cena: 45,99 złotych) oraz czapka (cena 79,99 złotych) marki A. i spodnie dresowe marki N. (cena 159,99 złotych). Przybyły na miejsce interwencji pracownik sklepu (...) B. K. oświadczył, iż odzież należy do zatrudniającego go sklepu i że została skradziona.

/dowód: zeznania świadka B. K., k. 66-67, 21v, zeznania świadek A. S. k. 23v-24, 67, notatka urzędowa k. 1, notatka z ujęcia osoby k. 2, faktura pro forma k. 3/

E. K. została za popełnienie czynu z art. 119 § 1 kw ukarana grzywną w kwocie 200 złotych, nałożoną mandatem karnym kredytowanym. Ukarana przyjęła mandat własnoręcznie go podpisując.

/dowód: notatka urzędowa k. 1v/

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił także w oparciu o inne ujawnione na rozprawie dowody takie jak upoważnienia k. 4, 19, protokoły przyjęcia ustnych zawiadomień o wykroczeniach k. 5, 20.

Przesłuchiwany w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia M. H. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, dotyczących zarówno kradzieży mienia ze sklepu (...), jak i (...), dokonanych w dn. 01.06.2014 r. Odmówił przy tym składania dalszych wyjaśnień.

Obwiniony, przed przesłuchaniem w toku czynności wyjaśniających podał, iż był leczony psychiatrycznie w poradni zdrowia psychicznego przy ul. (...) w W.. Jednakże w/w placówka służby zdrowia zaprzeczyła, aby osoba o danych personalnych obwinionego figurowała w rejestrze poradni (k. 44).

Obwiniony był w przeciągu lat 2003-2012 wielokrotnie karany za przestępstwa stypizowane w kodeksie karnym (m. in. kradzieże, a także przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu, wolności, działalności instytucji państwowych, a także bezpieczeństwu w komunikacji) oraz w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd zważył, co następuje:

Przyznanie się obwinionego do popełnienia zarzucanych wykroczeń nie budzi wątpliwości i zostało w pełni potwierdzone pozostałymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami.

Za w pełni wiarygodny dowód Sąd uznał zeznania świadka A. S.. Świadek A. S. w ramach wykonywanej pracy była zobligowana do uważnej obserwacji zachowania osób przebywających w sklepie i odpowiedniej reakcji w przypadku zauważenia nietypowo zachowujących się klientów. Niepamięć co do szczegółów wydarzeń z dn. 01.06.2014 r. da się

usprawiedliwić dużą ilością podobnych interwencji połączoną z upływem czasu, bowiem, jak oceniła A. S., podobnych kradzieży jest w ciągu miesiąca około czterdziestu.

Za dowód wiarygodny Sąd uznał także zeznania świadka B. K.. Świadek ten również potwierdził zeznania złożone uprzednio na etapie czynności wyjaśniających. Waloer wiarygodności Sąd nadał przedmiotowej relacji z uwagi na jej spójność oraz zbieżność z pozostałym zebrany materiałem dowodowym.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów ujawnionych na rozprawie bez ich odczytywania w trybie art. 76 § 1 kpw w postaci: notatek (k. 1, 2), faktury pro forma (k. 3), protokołów przyjęcia ustnych zawiadomień o wykroczeniach (k. 5, 20) informacji z przychodni przy ul. (...) (k. 43-44) Wskazane wyżej dowody nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron a ich treść nie budzi żadnej wątpliwości. Z tych względów, Sąd przyznał im waloer wiarygodności.

Karalność obwinionego ustalono w oparciu o dane z Krajowego Rejestru Karnego (k. 27-27v)- również ten dokument jest wiarygodny, został wydany przez zajmującą się tym instytucję.

Czyn opisany w art. 119 § 1 Kodeksu wykroczeń popełnia ten, kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej waloer nie przekracza ¼ minimalnego wynagrodzenia. Ustawodawca wobec sprawcy tego wykroczenia przewidział możliwość wymierzenia kary aresztu ograniczenia wolności albo grzywny.

Kodeks wykroczeń nie wyjaśnia pojęcia kradzieży, posługuje się tylko określeniem „kradnie” . Oznacza to, że do rozumienia tego przepisu należy odwołać się do treści art. 278§1 kk. Kradzież, zgodnie z rozumieniem przepisu art. 278 § 1 Kodeksu karnego jest zaborem rzeczy w celu jej przywłaszczenia. Zachowaniem polegającym na zaborze będzie przejście władztwa nad rzeczą, czyli w powszechnym rozumieniu objęcie rzeczy w posiadanie z jednoczesnym wyjęciem jej spod władztwa właściciela, objawiające się w przypadku przedmiotów materialnych jako wzięcie rzeczy do ręki czy włożenie jej na przykład do kieszeni odzieży, torby czy plecaka. Niekiedy do umieszczenia rzeczy w miejscu znajdującym się poza władztwem jej właściciela potrzebne jest przemieszczenie jej na pewną odległość – na przykład w przypadku kradzieży towaru ze sklepu wielkopowierzchniowego. Znamieniem czynu polegającego na kradzieży jest także działanie w celu przywłaszczenia, czyli podjęcie przez sprawcę już po zaborze zachowania ukierunkowanego na postąpieniu z rzeczą jak z własną, poprzez wyrażenie w jakikolwiek sposób chęci na przykład posiadania jej, używania, podarowania komuś lub zbycia.

Rzecz opisana w art. 119 § 1 kw ma być cudza – sprawca nie może zatem mieć wyłącznego tytułu do jej pełnej własności. Przedmiotem czynności wykonawczej ma być rzecz ruchoma, zgodnie z terminologią prawa cywilnego, a więc przedmiot materialny nie będący nieruchomością. Wreszcie w przypadku kradzieży opisanej w kodeksie wykroczeń waloer skradzionej rzeczy nie może przekraczać czwartej części minimalnego wynagrodzenia w czasie czynu i orzekania. W czasie orzekania waloer ta, określona w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dn. 11 września 2014 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2015 roku wynosi 1750 zł, wobec czego waloer przedmiotu kradzieży penalizowanej w art. 119 § 1 kw nie może przekraczać kwoty 437,50 złotych, zaś w czasie czynu kwoty 420 (czteryście dwadzieście) złotych –R.. Dz. U. 2013, poz. 1074)

Przekładając powyższe rozważania na grunt sprawy niniejszej należy skonstatować, że M. H. dopuścił się popełnienia dwóch czynów, których znamiona zostały opisane w art. 119 § 1 kodeksu wykroczeń. W świetle poczynionych ustaleń faktycznych nie ulega wątpliwości, iż obwiniony w dniu 1 czerwca 2014 r. ok. godziny 17.10 zabrał ze sklepu (...) mieszczącego się w C.H. A. przy ul. (...) w W. następujące przedmioty: ozdoby do dekoracji, farbę akrylową brązową, nożyce do prętów oraz zestaw trzech noży. Łączna waloer skradzionych przedmiotów wyniosła 75,80 zł. M. H. spakował powyższe wymienione przedmioty do torby, którą miał ze sobą, po czym nie płacąc za nie wyszedł poza obręb sklepu, wobec czego przemieścił przedmioty należące wyłącznie do sklepu poza jego obszar.

Wcześniej w tej samej torbie umieścił odzież, uprzednio zabraną ze sklepu (...) (także w Centrum Handlowym (...) przy ul. (...) w W.), to jest spodnie dresowe marki N., czapkę oraz skarpety marki A.. Waloer odzieży zabranej ze sklepu (...) wyceniono na 285,97 zł. Nie zostało stwierdzone, aby obwiniony zapłacił za posiadany towar. M. H. wraz z towarzyszącą mu E. K. opuścił teren Centrum Handlowego, niosąc w torbie skradzione rzeczy, zaś w trakcie interwencji

pracownika ochrony starał się zerwać metki z jednego z ukradzionych przedmiotów. Świadczy to o działaniu w celu przywłaszczenia powyżej wymienionych rzeczy – zachowaniu w postaci chęci zatrzymania ich w posiadaniu i późniejszego użycia jak własnych.

Nie ulega więc wątpliwości, iż M. H. dopuścił się popełnienia dwóch czynów, z których każdy wypełnia znamiona określone art. 119 § 1 kw.

Obwiniony w odniesieniu do obu czynów z art. 119 § 1 wypełnił także ustawowe znamię winy, rozumiane jako możliwość przypisania mu popełnienia wymienionych wykroczeń. Zachodzi przesłanka pozytywna w postaci osiągnięcia przez sprawcę określonego przez ustawę wieku, poniżej którego osoba która dokonała czynu zabronionego nie ponosi winy w zakresie tego czynu. Jednocześnie brak jest negatywnych przesłanek, których zaistnienie wykluczałoby możliwość przypisania M. H. winy, takich jak na przykład niemożliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu lub pokierowania swoim postępowaniem. Należy w tym miejscu ponownie zaznaczyć, iż osoba o danych personalnych obwinionego nie figuruje w rejestrze (...), w której zgodnie z jego oświadczeniem podejmował leczenie – nie zaistniały wątpliwości co do poczytalności obwinionego.

Art. 1 § 1 kw stanowi, iż odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą określonej kary. W art. 47 § 6 kw ustawodawca precyzuje, iż przy ocenie społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Nie ulega wątpliwości, iż czyny, których dopuścił się M. H. były społecznie szkodliwe. Kradzież godzi w dobro jakim jest mienie: spenalizowanie czynu ma na celu ochronę własności. Brak jest jakiegokolwiek usprawiedliwienia dla motywacji obwinionego – skradzione rzeczy nie były przedmiotami pierwszej potrzeby, bez których M. H. nie mógłby się obyć. Obwiniony od początku do końca działał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim: chciał zatrzymać dla siebie przedmioty zabrane z obu sklepów.

W sytuacji gdy w świetle poczynionych ustaleń faktycznych, popełnione przez sprawcę czyny wypełniają znamiona określone w stosownych przepisach ustawy, przy czym jednocześnie istnieje możliwość określenia społecznej szkodliwości tych czynów i przypisanie ich popełnienia działającemu świadomie sprawcy, należy stwierdzić, iż zachodzą wszystkie przesłanki odpowiedzialności za wykroczenie. Należy więc skonstatować, że M. H. ponosi odpowiedzialność za popełnienie dwóch wykroczeń z art. 119 § 1 kw.

Sąd wymierzając karę obwinionemu kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 33 kw którymi są: stopień społecznej szkodliwości czynu, cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego oraz rodzaj i rozmiar wyrządzonej szkody, stopień winy, sposób działania, stosunek do pokrzywdzonego, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia. Stopień społecznej szkodliwości oraz stopień winy były w przypadku powyższej opisanych wykroczeń znaczne. M. H. działając umyślnie wyrządził niewielką w skali osiąganym przez sklepy obrotów, choć wymierną szkodę. Mieć należy jednakże na uwadze fakt, iż wykroczenia kradzieży są nagminne i w połączeniu ze skalą ich występowania stanowią poważny problem dla przedsiębiorców a koszty kradzieży ponoszą wszyscy konsumenci. Motywacja obwinionego nie znajduje innego uzasadnienia poza chęcią łatwego zdobycia przedmiotów, które nie są obwinionemu niezbędne, a które mógłby zdobyć legalnie, tym bardziej iż nie jest osobą bezrobotną i osiąga dochody. Na ocenę zachowania obwinionego wpłynął – jako okoliczność obciążająca – także jego sposób życia przed popełnieniem wykroczenia – w latach 2003-2012 był on wielokrotnie karany, w tym także za przestępstwa przeciwko mieniu. Wszystkie powyższe okoliczności świadczą o znacznej demoralizacji obwinionego oraz rażącym lekceważeniu przez niego podstawowych zasad porządku prawnego. Brak również pozytywnej prognozy co do zachowania obwinionego w przyszłości. Wobec powyższego Sąd uznał, iż adekwatną karą wobec M. H. będzie kara aresztu w wymiarze 15 dni. W ocenie Sądu tylko taka kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości oraz stopnia winy w postaci zamiaru bezpośredniego oraz

tylko taka kara może spełnić swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej – wpłynąć na obwinionego w ten sposób, że nie popełni on w przyszłości podobnego wykroczenia.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania, uznając z uwagi na jego sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, iż uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

Z tych wszystkich względów, Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji wyroku.